

นะโมตัสสะ ภคคะโตอะระหะโตสัมมาสัมพุทธัสสะ ๓ จบ

ณ โอกาสนี้จะได้ กล่าวถึง การเข้าถึงพุทธโ

การเข้าถึงพุทธโ เข้าถึงอย่างไร ก่อนอื่นก็ต้องเข้าใจว่า พุทธโ นั้นคืออะไร พุทธโ แปลกันว่า ผู้รู้ แปลกันว่าผู้รู้ แต่ความรู้สึก หรือคนทั่วไป ย่อมรู้สึกว่าการเข้าถึงพุทธโคือการเข้าถึงพระพุทเจ้าๆ ที่ออกผนวชคือเป็นพระราชาขุมาร ของพระเจ้าสุทโธในสมัยอดีตการ ๒๕00 กว่าปีมาแล้ว พระราชาขุมารชื่อว่า พระสิทธัตถะ ได้ออกบวช บำเพ็ญทำอยู่ถึง ๖ ปีหรือแสวงหาความจริงอยู่ ๖ ปี ในที่สุด ก็ได้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง รู้ของจริงที่เรียกกันว่า อริยสัจ อริยสัจ แปลว่าของจริง ที่พระอริยเจ้าได้รู้ เราท่านทั้งหลาย ย่อมรู้ว่าพุทธโดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นคือ พุทธโส่วนหนึ่ง แต่ในด้านปฏิบัติ ไปอีกด้านหนึ่ง คือหมายถึงอีกด้านหนึ่ง คือผู้ได้รู้จักพุทธโ ที่มีอยู่ในตนนั้น คือเป็นพุทธโที่แท้จริง ที่ทุกคนจะพึงถึงได้ นี่สำหรับในด้านปฏิบัติ ในด้านการปฏิบัติไม่ได้ถึงพุทธโ สมัยอดีต ๒๕00 ปีมาแล้วนั้น แต่หมายถึงพุทธโที่อยู่ภายใน คืออยู่ในภายในตนของเราท่านทั้งหลาย ถ้ารู้จักพุทธโ ที่มีอยู่ในตนเรานี้ ก็เท่ากับว่าเราได้รู้จักพุทธโ หรือรู้จักสมัย ๒๕00 กว่าปีมานั้นเหมือนกัน เพราะพระพุทเจ้าได้ตรัสเอาไว้ว่า ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรา พวกท่านทั้งหลายจงมีธรรมเป็นที่พึ่ง จงอย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งเลย ท่านผู้ฟังทั้งหลาย คือพระพุทเจ้าท่านสอนให้ปฏิบัติ จะถึงพระพุทองค์ใด ก็คือต้องปฏิบัติให้รู้แจ้งในตัวตนของเรา เมื่อรู้แจ้งตัวตนของเรา นั้นก็จะเป็นการเข้าถึงพระพุทเจ้า คือถึงพระธรรม เพราะพระธรรมนั้น กับพระพุทเจ้านั้นเป็นอันเดียวกัน ผู้ใดถึงธรรมผู้นั้นก็ถึงพระพุท หรือผู้ใดถึงพระพุทผู้นั้นก็ถึงพระธรรมด้วย จึงได้ความว่าคำว่าพระธรรมในที่นี้ไม่ได้ หมายถึงคำสอน ของพระพุทเจ้า แต่หมายถึงการปฏิบัติเข้าถึง พระธรรม เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้ว มีอยู่แล้ว แต่คนเรายังไม่เข้าถึง คือยังไม่สละอะไรได้เลย คือยังไม่เข้าถึงพระธรรม ไม่ได้ที่นี้การที่จะเข้าถึงก็ต้องปฏิบัติ การปฏิบัติคือจะปฏิบัติด้วยวิธี สละวาง คือการทำในใจ กระทำในใจอย่างไร ก็คือก็ต้องกระทำในใจ สละเป็นอย่างไร หรือเป็นขั้นๆไป คือขั้นเปลือก และกั้นกระพี้ คือต้องเอาเปลือกออก แล้วก็เอากระพี้ออก ก็จะถึงแก่น คือถึงตัวธรรม หรือถึงพระธรรม ท่านผู้ฟังทั้งหลาย คำว่าพระธรรมที่กล่าวมานี้ คืออย่าลืมนะมีความหมายเป็นอันเดียวกันกับคำว่าพุทธโ ก็คือหมายถึงใจของตัวเรา (ตัวเอง) นั่นเอง หมายถึงใจของตัวเรา (ตัวเอง) คือใจของเราเอง ที่เป็นใจแท้ๆ คือเป็นแก่นใจ ที่เป็นแก่นใจ มีคำเรียกได้หลายอย่าง แต่ในที่นี้ ก็จะกล่าวแต่เพียงย่อว่า พุทธโ นั้นบางท่านเรียกว่า กายธรรม หรือธรรมกาย คนทั่วไปก็มักจะไม่ค่อยจะได้ยินกัน แต่มักจะมาได้ยินกันเมื่อไม่นานมานี้ คือมีวัดพระธรรมกาย ที่แพร่หลายไปในประเทศไทย จึงเกิดมีชื่อเสียง ในเรื่องธรรมกาย ก็เพราะฉะนั้น ธรรมกายก็คือ กายธรรม ไม่ใช่หมายถึงวัด หมายถึงกายธรรม ที่มีอยู่ในตัวเราท่านทั้งหลาย นี่แหละเหมือนกับที่พระคุณเจ้าหลวงพ่อกว้างท่าน ท่านกล่าวมาข้างต้น คือหมายถึง จิตใจ จิตใจก็หมายถึงพุทธโ หรือหมายถึงธรรมกายอย่างเดียวกัน ที่นี้ผู้ที่ปรกกรมว่าพุทธโ นั้นนะ คือท่านพระคุณเจ้าเทศนาแล้วว่า คือเป็นการตามหา หรือค้นหาพุทธโ ก็คือค้นหาจิตใจของตัวเองที่เป็นธรรมชาติเดิม จิตใจของตัวเองที่เป็นธรรมชาติเดิม หรือธรรมกาย เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้ว อันนี้ไม่ต้องสร้างขึ้น คือเป็นของที่มีอยู่ เพียงแต่ว่า ค้นหาให้มันพบเท่านั้นเอง ไม่ใช่หาอะไรเป็นสิ่งที่ยาก ก็เป็นสิ่งที่ง่ายอย่างที่เราปฏิบัติกันนี้แหละ ก็คือไม่ต้องเอาพุทธโมาว่าหรือ มาบริหาร แต่บางทีหรือบางคนก็เอาพุทธโมาบริหารก็ไม่ได้เสียหายนะอะไร คือเป็นเพียงเอามานึกถึง เป็นสัญญาฯระลึกถึงอยู่ว่าพุทธโเพื่อกันลืม แต่จะเข้าถึงจริงๆไม่ใช่ต้องๆบริหารว่าพุทธโๆ คือไม่ต้องว่า คือหมายความว่าต้องปล่อยวาง สิ่งทั้งปวง ปล่อยวางสิ่งทั้งปวง คือทั้งข้างในและข้างนอก ทั้งรูปหยาบ

ทั้งรูปละเอียด มีรส สัมผัสคือต้องวางต้องวางสิ่งทั้งปวง คือวางไม่นึกไม่คิด จนจิตใจจะบริสุทธิ์ คือไม่มีอะไรมา หุ้มห่อหรือใจไปเกาะเกี่ยวอะไรเลย

อันนั้นแหละพุทธโธจะบังเกิดขึ้น หมายความว่าจิตใจจะผ่องใสเหมือนพระจันทร์วันเดือนเพ็ญ ไม่มีเมฆหมอกหุ้มห่อ ถ้ายังนึกถึงอันนั้น อันนี้ก็เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญที่มีเมฆหมอกหุ้มห่ออยู่มันก็ยังมีดวงมัวยังไม่ผ่องใสแท้ แต่เมื่อไม่นึกไม่คิดอะไรเลย จนจิตใจผ่องใสแท่งที่ได้อีกครั้งนี้ คือผู้ที่เข้าถึงพุทธโธ หรือเข้า ธรรมกาย ที่นี้จะย้อนกล่าวถึง ธรรมกายที่ทั่วๆไปกล่าวขานกันว่าเป็นลัทธิหนึ่ง เกิดขึ้นที่กรุงเทพมหานคร มีกำเนิดมาจากหลวงพ่อดาวดึกปากน้ำ ภาชีเจริญ ท่านหลวงพ่อดาว ท่านเจริญกรรมฐานภาวนา ก็แนวเดียวกัน คือว่าทำให้จิตใจหยุด คือทำให้จิตใจหยุด เมื่อจิตใจหยุดๆในที่ใด ที่นี้ก็จะว่า ร่ายระเอียดที่จิตใจหยุด นั้นคือหยุดที่ศูนย์กลาง ท่านให้จิตใจหยุดที่ศูนย์กลาง คือตรงกับสะดือคือกลางกายของเรานั้นเอาใจไปหยุด อยู่ตรงนั้น ท่านเรียกว่าฐานที่ ๗ แต่ที่ ๑๒๓อันนั้นก็จะไม่กล่าว เอาใจไปหยุดอยู่ในที่นั้น หยุดนิ่งอยู่ก็จะเห็นเป็นดวง คือเมื่อจิตใจหยุดแล้วก็จะเห็นเป็นดวง เป็นดวง เป็นดวงเหมือนกับดวงแก้วลูกใส ขนาดเท่าไข่แดงๆของไข่ไก่ ก็พูดกันง่ายกว่าขนาดเท่าลูกแก้วใหญ่ ขนาดประมาณ ๑ นิ้ว ขนาดนั้นแหละ ก็จะเห็นเป็นดวงอยู่ที่กลางสะดือ ท่านผู้ฟังทั้งหลาย ท่านๆให้หยุดอยู่ที่นั่น เพ่งดูที่นั่น ดูไปเรื่อยๆท่านก็ดูไปเรื่อยๆมันก็ใสขึ้นๆ เหมือนกับแก้วใสขึ้น ถูกขัดขึ้นจนใส เป็นมันขึ้นมา จะใสสว่าง ก็เมื่อใสสว่างแล้ว มันก็จะขยายได้ขยายใหญ่โตจนเท่าดวงอาทิตย์ ท่านผู้ฟังทั้งหลาย มันก็ยิ่งใสสว่างอยู่อย่างนั้น ตอนที่ท่านบอกว่า มีเสียงบอกออกมาว่า มัชฌิมาปฏิปทาฯ อันนี้มีเสียงออกมาจากดวงแก้ว หรือว่าดวงใสกลางสะดือดังที่ได้กล่าวมาแล้ว มัชฌิมาปฏิปทาแปลว่าอย่างไร ท่านแปลออกมาว่า.....เป็นทางกลางนี้เป็นทางกลางไม่ยิ่งนัก ไม่หย่อนนัก คือเป็นทางสายกลาง อันนี้ท่านแปลออกมาอย่างนี้ คือท่านว่าเสียงพูดดังออกมาจากดวงนั้น ที่นี้ที่ท่านก็เพ่งดูต่อไปเรื่อยๆ เพ่งดูออกไปเรื่อยๆ มันก็จะมีสิ่งที่เปลี่ยนแปลงขึ้นมาแถม(อีก) คือจะเห็นเป็นองค์ๆ จะเห็นเป็นดวงแก้วอีกครั้งหนึ่ง คือเป็นดวงแก้วน้อๆ กระจายๆออกมาจากใจกลางของดวงนั้นนะ และใสยิ่งกว่านั้นอีก ไสยิ่งกว่าดวงเก่าอีก แล้วก็เกิดขึ้นแล้วก็เกิดต่อขึ้นๆสลับต่อกันเหมือนกับไฟดอก หรือว่าฟุ ท่านว่าอย่างนั้น ที่นี้ก็ดูต่อไปความเปลี่ยนแปลงก็เปลี่ยนแปลงมาแถม(อีก) ก็คือเป็นองค์พระ คือเป็นองค์พระขึ้นมาใจกลางดวงนั้นแถม(อีก) เกิดเป็นองค์พระแต่ก่อนจะเกิดองค์พระนั้นก็ป็นรูปหลายอย่างคือ เป็นรูปๆซ้อนรูปคือ รูปสลับกันเป็นชั้นๆไปจะเป็นรูปอะไรนั้น ก็ไม่อาจจะมาพรรณนาในที่นี้ได้ ก็สุดท้ายรูปที่ผลัดออกมาสองรูป สรุปว่าหมายถึง รูปมนุษย์ หมายถึงรูปเทวดา หมายถึงองค์เข้าไปเป็นชั้นๆ ไปจนถึงรูปพระพุทธรูป จะมีรูปพระพุทธรูปในสุดท้าย เป็นองค์พระพุทธรูปนั่งขัดสมาธิมีขาเท้าบิณฑบาต แล้วก็มีผ้าสังฆติ แล้วก็มี เกศา เป็นดอกบัวตูม ศรทราญาติโยมท่านผู้ฟังทั้งหลาย เมื่อเห็นองค์พระนั้นจะใส เป็นดวงแก้ว จะใสเป็นดวงแก้ว นั่นคือธรรมกาย

อาจจะจะมีเสียงพูดหรือเสียงออกมาจากธรรมกายนั้นแถม(อีก) คือเสียงนั้นออกมาว่าถูกต้องแล้วๆ ศรทราญาติโยมท่านผู้ฟังทั้งหลาย ก็มีเสียงพูดออกมาจากองค์พระที่เป็นพระธรรมกายนั้น ยังมีเรื่องขยายความออกไป แถม(อีก) คือองค์พระนั้นมีหน้าตักกว้างเท่าใด ใหญ่เท่าใด ก็จะแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ได้เห็นองค์พระนั้น ขนาดนั้นก็จะเห็นพระใสตา พระสกลตา เป็นพระอนาคา เป็นพระอรหันต์ ถ้าเป็นพระอรหันต์ ก็จะเห็นพระหน้าตักนั้นกว้าง ๒0 วาอนั้นก็จะลดหลั่นลงมาเป็นลำดับๆ ศรทราญาติโยมท่านผู้ฟังทั้งหลาย อันนี้คือท่านบอกว่าเป็นธรรมกาย ๑ศรทราญาติโยมท่านผู้ฟังทั้งหลาย ก็คือตรงกับคำว่าพุทธโธ หมายความว่าพุทธโธนั้น ก็คือธรรมกายๆก็คือพุทธโธ แต่ว่าพุทธโธกับธรรมกายนี้ มีบรรยายแตกต่างกัน มีบรรยายหรือเนื้อความไปคนละอย่างที่ท่านพระคุณเจ้าหลวงพ่อดาวข้างต้นนั้น พุทธโธนั้นไม่ใช่มีตัวมีตน ไม่ใช่มีร่าง ไม่ใช่มีหน้าตักกว้างเท่าไหน หน้าตักกว้างเท่านี้ คือที่ท่านพระคุณเจ้ากล่าวมาข้างต้นนั้นว่าพุทธโธมีอยู่ในตัวตนของเรานั้น คือหมายถึงจิตที่ไม่รูปร่าง หมายถึงจิตที่ไม่รูปร่าง แล้วก็จิตนั้นก็ถือเป็นสภาพรู้ คือจิตนั้นเป็นสภาพรู้ จึงให้ถามว่า พุทธโธแปลว่าผู้รู้ หมายความว่าจิตนั่นเอง ได้เป็นพุทธโธแล้ว ไม่ใช่พุทธโธอย่างวัดธรรมกาย หรือหลวงพ่อดาว ที่ท่านพระคุณเจ้าหลวงพ่อดาวมาเทศนา ในที่นี้ ท่านบอกว่าอันนี้แหละเป็นหนทางที่ถูกคือธรรมกาย จะต้องทำให้จิตใจเข้าถึงระดับๆที่.....แต่ๆจึงจะเป็นไปได้ เอ่อท่านอ้างว่าอันนี้.....คือพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ เหมือนอดีตที่ล่วงมาแล้วท่านก็ว่าเป็นหลักขึ้นมาว่าเป็นหลักขึ้นมาเป็นแนว....ขึ้นมาจนแพร่หลาย จนมีศรทราทั้งหลายก็ได้เข้าไปปฏิบัติ อยาจะเห็นธรรมกาย หรือเห็นอะไรต่ออะไร เมืองบ้าน เมืองสวรรค์ก็ย่อมอาจจะเห็นได้ ในเมื่อจิตใจสงบ แต่อย่างไรก็ดีท่านผู้ฟังทั้งหลาย เท่าที่ท่านพระคุณเจ้าได้กล่าวมานี้ จะเลื่อมใสศรัทธาว่าเป็นความจริงแค่ไหน

ก็อันนั้นมันเป็นเรื่องของความศรัทธาจะไม่เป็นความจริงอะไร ผู้ที่ไม่รู้ไม่เห็นมันก็พูดไม่ได้ อาจจะเป็นอย่างก็ได้ แต่เป็นเรื่องเหล่านี้ ท่านอาจารย์มัน ภูริทัตโต ท่านก็ผ่านมาแล้วก็เห็นคล้ายๆกันเสียคือ วันไหนที่ท่านเจริญภาวนาอยู่ เจริญอุสุภกรรมฐานๆเห็นร่างกาย เห็นซากศพมาปรากฏอยู่เฉพาะหน้า เห็นจนชัดเจนใจสงบนิ่งเป็นอันสมาธิ แล้วก็เกิดดวงแก้วใส ใสสว่างขึ้นมาในซากศพนั้น ซากศพก็หายไป ซากศพหายไปกลายเป็นดวงแก้วสว่างไสวแล้วก็ดวงแก้ว สว่างไสวนี้แหละ ทำให้เห็นอะไรต่ออะไรมากมายเห็นวิวัฒนาการ เห็นเมืองทิพย์ เมืองฟ้าเมืองสวรรค์ อะไรต่ออะไรมากมาย ไม่มีที่สิ้นสุด ท่านก็เลยมาคิดว่า เอ เห็นเหล่านี้ ใจมันเห็นเหล่านี้ เรานี้กายมันไม่เย็นเลย คิดไปคิดมาทบทวนไป ทบทวนมากก็เอนมันเห็นเห็น ไม่เข้าท่าเข้าทางซะแล้ว ไม่ใช่ทางอริยะมรรคไม่ใช่ทางอริยะมรรคไม่ใช่ทางที่ถูก เห็นจริงเห็นแท้นั้น จะต้องเห็นร่างกาย จะต้องรู้จักร่างกายต้องพิจารณาให้เห็นเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จึงจะเป็นการเห็นที่ถูกต้อง ท่านก็เลยเลิกดูนิมิตเหล่านั้น หันมาดูร่างกาย ก็พบความสงบ คือได้พบสังขาร คือทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ก็เพราะฉะนั้น เรื่องการเห็น เรื่องนิมิต ดังที่ได้กล่าวแล้วนั้นนั้น มันจะว่ามันเป็นของจริง หรือว่าเป็นของไม่จริงอันนี้ก็ขึ้นอยู่กับปัญญาหรือขึ้นอยู่กับศรัทธา อย่างไรก็ดี ถ้ามีคำถามสุดท้ายว่า จิตเป็นอย่างไร ความจริงเป็นอย่างไร นี่ก็คือท่านพระคุณเจ้าหลวงพ่อดาวได้กล่าวมาข้างต้น คือในกายของคนเรานี้ มันมีกายอยู่ ๓ กาย คือกายนอก กายเนื้อ กายทิพย์ คือร่างกาย สัญญา เวทนา สังขาร วิญญาณ นามกายอันเป็นกายทิพย์ ส่วนธรรมกายหรือ กายธรรมก็คือจิตที่ บริสุทธิ์ ไม่เจือปนด้วยอารมณ์ หรือด้วยนิมิตอะไรทั้งนั้น อันนั้นเป็นกำหนด ไม่มีเส้น ไม่มีวา ไม่มีประมาณ ไม่มีรูปร่าง อันนั้นก็ขึ้นของจริง ตามที่รู้จักกันโดยทั่วๆไป ของจริงไม่ใช่ว่า จะเป็นนิมิต นิมิตต้องเป็นรูปร่างเป็นอันนั้น เป็นอันนี้ เป็นรูปพระพุทธรูป ใหญ่เท่าไหน น้อยเท่านี้ นี่มันๆไม่มีในคำสอน ของพระพุทธเจ้า คือพระพุทธเจ้า ไม่ได้ตรัสไว้ แต่ที่ท่านนำมาว่าเป็นหลักนั้น มันอาจจะป็นวิธีการอย่างโดย่างหนึ่ง ก็ได้หรือจะเป็นเครื่องเปรียบเทียบ ก็ไม่อาจจะรู้ได้ แล้วคนที่หลังนี้ก็จะเข้าใจว่าผู้ที่จะเห็นธรรมกาย หรือเห็นพุทธโธจริงนั้น ต้องเห็นองค์พระต้องเห็นดวงแก้วอย่างที่ได้กล่าวมาแล้ว อันนั้นมันก็กลายเป็นเรื่องติดสมมุติ ติดนิมิตไปมันก็จะไม่หลุดพ้น ถึงความเป็นจริงได้ ศรทราญาติโยมท่านผู้ฟังทั้งหลาย คือ ท่านพระคุณเจ้าหลวงพ่อดาวได้กล่าวมาถึงเรื่องพุทธโธ ว่าพุทธโธนั้นนะ คือนักปฏิบัติในฝ่ายวิปัสสนาอันนั้นนะ มีอยู่ในกายของเรา

มีอยู่ในกายของเรา นี้ ก็ปล่อยวาง ในทั้งหมดได้แล้ว ก็เข้าถึงพุทโธ หรือเข้าถึงธรรมกาย ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยไม่เป็นการยาก ไม่ต้องศึกษาเล่าเรียนมากมาย แสดงมาถึงเรื่องพุทโธนี้ก็คือธรรมกาย หรือธรรมกายนี้ก็คือพุทโธ อันมีอยู่ในกายของเราท่านทั้งหลาย แสดงมาย่อๆก็ขอยุติลงด้วยประการฉะนี้

[ธรรมไม่มรดก.com](http://www.ธรรมไม่มรดก.com)